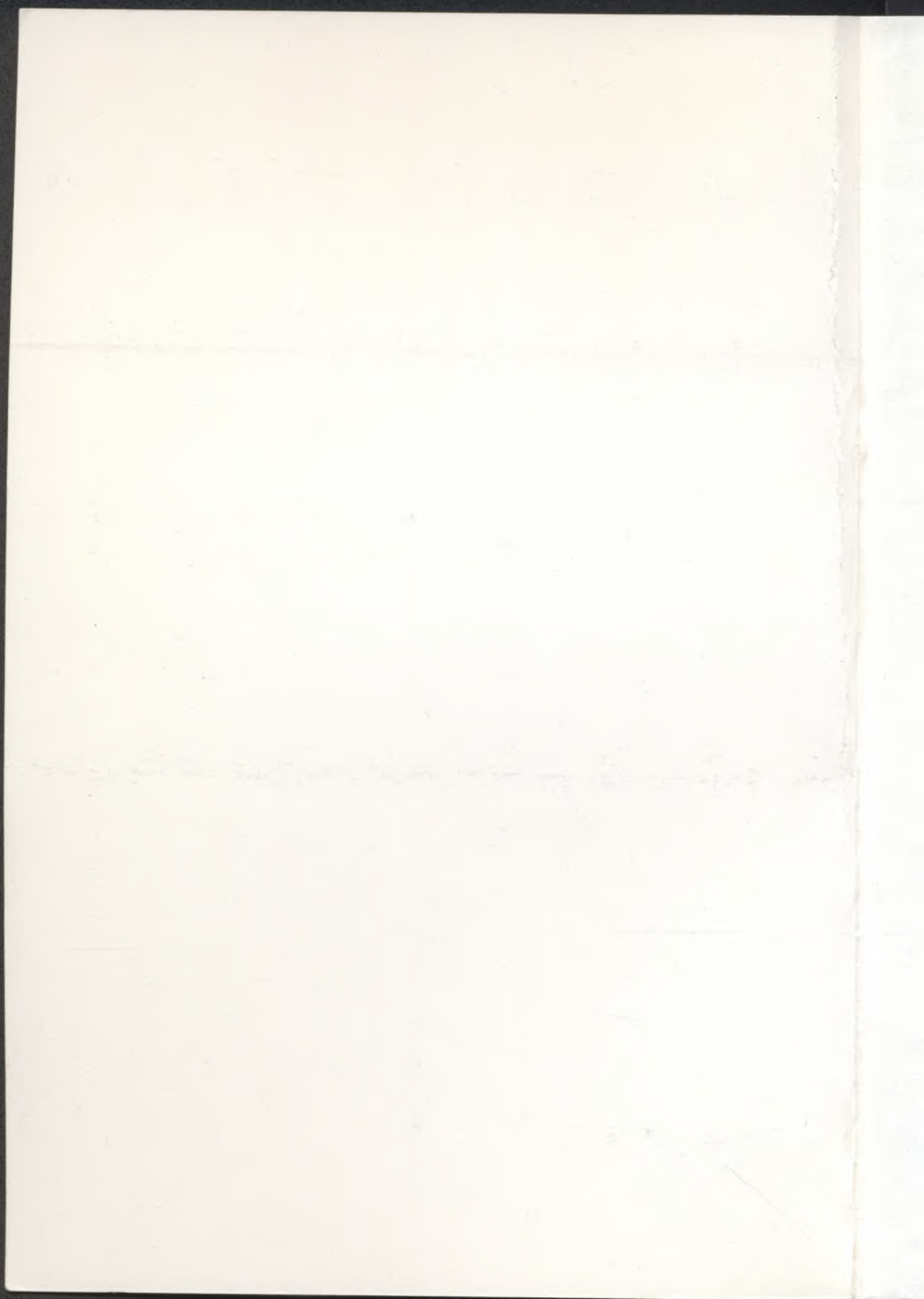

MB
150.472

***Fény
a
bilincsen
Utassy
József
versei***

Magvető

UTASSY JÓZSEF
FÉNY A BILINCSEN

UTASSY JÓZSEF

FÉNY A BILINCSEN

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

109. 166

*E kötet
a Magyar Könyv Alapítvány
támogatásával készült*

HB 150472

1995

© Utassy József, 1994

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
FELELŐS KIADÓ A MAGVETŐ KFT. IGAZGATÓJA
Készült a Typovent Kft.-ben, Gödöllőn, 1994-ben
Felelős vezető Gerlach Gézáné
Felelős szerkesztő Körmendy Zsuzsanna
Műszaki vezető Bezúr Györgyi
A kötetet Romhányi Katalin tervezte
Kiadványszám 7636
Megjelent 5,5 (A5) ív terjedelemben,
Times betűtípusból szedve
ISBN 963 14 1975 4

Tarlók fakírja

REV. 10/1/1914

KORAI KIKELET

Itt a tavasz, itt igazán!
Gerlék tetvészkednek a fán.

Fényes ablaküvegemen
darázs futkos le-fel, le-fel.

Mégis korai az óra:
üres a tél koporsója.

Vagy én tamáskodom csak, én?!
Lüktet ujjam az ág sebén.

Szebbet annál, mondd, ki látott:
szarvas legel hóvirágot.

Ermyőt nyit az erdő, lombot,
verejtékeznek a dombok.

Bércek hava inal, szalad,
csöpp csermelyek iramlanak.

Nézi, nézi kerek szemmel
a hídról egy öregember,

s nagyot köp a vízbe, dörmög:
dagadj tenger, te hétördög.

KESERŰ FŰSZÁL

Beleillek
a tájba én nagyon,
beleillek,

szájam szögletében
keserű fűszál
billeg,

beleillek
a tájba én nagyon,
beleillek.

Libáim
tizenhét
fehér pötty
a tarlón,

gondolatom
messze,
a piramisoknál
őgyeleg,
barangol.

Ám hiába
forrong a vér,
hiába őr,
lázít:

nem jutok
messzebb,
csak
Pétervásáráig.

TARLÓK FAKÍRJA

Tessék,
tessék,
hölgyeim és uraim,
itt látható
a tarlók siheder
fakírja,
mezítláb,
klott gatyában,
fején zöld kalap,
kezében kenderostor!

Úgy köszönti
a fölkelő Napot,
hogy karját szélesre tárja,
és hanyatt fekszik
a virradó földön,
az irdatlan isten
tarlóján.

Mit neki a rettegett
Rákosi pajtás,
hatalmasabb az ő birodalma,
ha éhség gyötri,
felhörpint
huszonegy fürjtoját,

vadnyulat riaszt
világgá a bokorból,
kiabál utána:
hopp miska,
hopp miska.

Csak istentől retteg,
meg a kerülőtől,
idomítottabbak libái
még a katonáknál is,
napszállatkor,
ha begyük domború már,
élükön jön haza,
akár egy pöttöm Napóleon.

Nagytávol:
ragyog a recski rabtábor.

A ZIZEGÉS KAZLÁBAN

A zizegés kazlában lapulva
nem tőled féltem én,
Isten,
templomok falára festett fajankó,
dehogyan tőled féltem én,
ugyan már,

engem a szürkeség osonása ijesztett:
a patkány,
a pocok,
a hörcsög,
az egér,
no meg a bűz görénye
és a menyét,
kacsák, libák vámpírja,
ez a vérespofájú ragadozó – – –

ezeztől ijedt istenig
kölyökszívem mimóزابokra,
ezeztől.

SZAMÁRCSILLAG

A malom udvarában,
a malom udvarában
öt számár csillagban áll,
öt számár csillagban áll.

Az orrok összeérmek,
az orrok összeérmek,
szimatolják a levegőt,
a rekkenő hőséget.

Oldalukról patakzik,
ragyog a verejték rám,
bánják is ők, felőlük
földbe nyomhat a létrám,

amit a rokonoktól
cipelek haza nyögve,
ám előttük megállok
hosszan gyönyörködve.

Ekkor a számárcsődör,
akkor a számárcsődör
beleordít a csöndbe,
beleordít a csöndbe.

Messze pattog egy ostor,
messze pattog egy ostor,
megérkezik hatalmasan
az öt csacsi gazdája.

És közibük cserdít,
nincs benne tapintat:
széjjel is ugrik öt felé
a szürke számárcsillag,

a szürke számárcsillag.

ÉS ZÖLD, ÉS ZÖLD, ÉS ZÖLD

Fák,
egek ablakmosói,
felhők rongyaival
törlitek tükörré a horizontot;
bércek bátor bakái vagytok,
őrt álltok minden hegygerincen,
villámsújtottan is
vezénylitek a vihart,
míg odutokban,
szívetek fölött
retteg a mókus.

Fák,
gyönyörűim,
ti partizánhölgyek,
rengeti karotok
a szőke szellőcskét,
majdani tölgyek
kicsavaróit,
de most még jó itt,
jó itt,
vadméhek zümmögő kórusa
táncoltat mackókat a tóig,
hol ontja rájuk derűjét az ég,

s híreli a vadont
bogár,
madár,
sütkérező gyík,
és zöld,
és zöld,

zöld még a csönd is.

MEGÖLTEK VALAKIT

Megöltek valakit éjjel
szóval, tőrrel vagy fejszével,
megöltek valakit éjjel.

Ebünk tutolt, siratózott, csaholt,
falumra dermedt ómen volt a Hold,
mint felkiáltójel alatt: a pont.

AZ ALKONY CSARNOKÁBAN

Az alkony csarnokában
dörömböl a Nap hengere,
lapít hegyeket,
mángorol dombokat,
pirosra hengerli
a rónák lemezét is,
bevérzi a Balatont,
aranyhidat süllyeszt,
s ahogy alászentül,
feketednek a fenyvesek
rakétakilövői,
finálét füttyül a rigó,
kurta, fekete finálét,
csak a csintalan csalogány
csattog istenkísértően,
mielőtt csend lesz,
hatalmas,
hogy beleborzong a Hold is,
és a barna egek bakancsán
csikorognak a csillagok.

A HAJNAL RIGÓI

A hajnal rigói
még mélyen alszanak,
pityegnek álmukban
a langyos lomb alatt.

Dohorog a város,
dohorog, dohorog,
virrasztanak velem
az álmos verssorok.

Háromnegyed négy van.
Egyszerre valahol
éles fütty villan ki
a csönd lombja alól.

Aztán tíz, húsz, ötven,
száz helyről megéledt
füttykoncert kergeti
tova a sötétet!

Ablakodban, álom,
addig álmítanak,
amíg előpáváll
a hegy mögül a Nap.

VÉGRE!

Végre
megírtam
ezeket az istenverte évszakokat,
ezeket a virágportól tüsszentőseket,
meg az egek vakuit,
a villangó villámokat,
s végigbámultam
egy ifjú nyír lassú vetkőzőszámát,
és azt is,
hogyan bújtatja bundába december;

s most,
hogy a világtól
szavaim teherbe estek,
állok itt áldott állapotban,
mélázgatok,
merengek:
vajh, csak olyan maszatosan szép
lenne ez a vers is,
akár
egy ma született gyermek.

ELLENEDRE IS

Mondottam volt neked egykor:
ne várd meg,
amíg felnövök,
mert én megöllek,
meggyilkollak,
kiszögezlek a temető kapujára,
hadd csócsálják húsodat a hollók,
hiszen te hajcsár vagy,
hajcsárok hajcsára,
legszebb játékaimba belerontó,
gondolataim gengsztere lettél,
anyám!
te,
vagy valami ahhoz hasonló.

Ó, hogy utáltalak,
hogy megvetettelek,
isten a megmondhatója:
bőr focit akartam,
bőr focit,
rúgni a Holdba,
hadd rezegjen
a csillagok hálója,
de te mindig is alatt jártál,
új permetezőgépre vágytál,
új kádakra
meg új hordókra.

No de álljunk meg egy szóra!

Ellenedre is felnőttem annak,
mivé az istenek akartak,
szellemem nagy lángra csavarták:
költő lettem,
vakmerő fiatal,
kit nagy ívben elkerült
az otromba dicsőség,
s a durva diadal.

De nem ácsingóztam rájuk,
szentigaz,
csak ültem versem tábortüzénél,
virrasztottam a hajnalt,
a vigaszt.

ELSŐ KÖNYVEM FOGADTATÁSA

Anyám,
ilyenkor másutt estélyt adnak,
pezsgős,
parádés,
pazar díszvacsorát:
te meg a földhöz vágod könyvemet,
és rikácsolod,
hogy szarsz a költészetemre.

De jól van ez így,
talán jól van ez így,
vak Istened is bólint barbárságodra,
hiszen neki édes mindegy,
kit állítok szonettet talapzatára:
téged-e
vagy őt,
aki a mennyekből rondít a világra.

Hasonlítottok ti nagyon,
lobogótok a Deákné-vászna,
abba törlitek kezeteiket,
de orrotokat is abba fújjátok,
dudálva,
mint hajók a ködben,
hosszan dudálva.

Morrogo a magány rám

Monograph

by

Author

Editor

Printer

Place

Year

Volume

Number

Page

Price

Copyright

Published by

1900

1901

1902

1903

1904

1905

MIRE A NYÁR MUZSIKÁJA ELHAL

Hársfa, öreg hársfa,
méhek mennyországa,
dongók, darazsak édene,
hogy zsong lombod sátra!

Ámyékodban fekszem,
én, konok homokszem,
s mire a nyár muzsikája
elhal: megöregszem.

ÉJFÉL

Hold ökle dörömböl,
repszti ablakom.
Leccsatolt karórá
hever az asztalon.

Már nem vitatkozol,
nem dacolsz, nem érvelsz.
Szendereg, álmában
mosolyog egy kész vers.

Hamutartód a Hold.
Csupa füst, csupa por.
Vén lírák legénye,
te oda hamuzol.

Falióra virraszt
veled: tik-tak, tik-tak.
Már mosolygok rajta,
hogymindenperc itthagym,

itt hagy.

SZONETT HELYETT

Már nincs jövőm,
csak múltam.

18250 napja élek.
Kifakultam.

Nincs már jövőm,
csak múltam.

Markolom
borospoharam
asztalra-borultam.

Miként egy vak tükörben,
nézem magamat,
nézem:

egy megsárgult noteszlap
kivégző négyszögében.

RAGYOGJON A BORDAL

Józanul?

Ebben a részeg csillaglugasban?
Amikor majdnem rám csöppen a Hold?
Voltam én is valaha józan,
rá sem tudtam nézni a borra:
én bolond!

Józanul?

Nézzétek: hiszen inog a paplak!
Hold veri félre az egek nagyharangját!
Két szemem ilyenkor iker templomablak,
idegrendszeremen orgonál az Isten:
zaklat.

Józanul?

Ebben az illuminált univerzumban?
Hol csúrdöngölőt ropnak a csillagok?
És fergetegest jár a Föld a Holddal?
No nem, barátaim, amíg én itt vagyok:
csak ontsa Noé vesszeje a szőlőt,
s ragyogjon a bordal!

A ZÖLDVELTELÍNI

Bizony mondom nektek,
nem apad el soha
a zöldveltelíni:
Kiss Benedek bora!

Gyújtogat már a Nap,
csóvát dob a tájra,
lángol Szent György hegye,
lobog, mint a máglya.

De mit látok, nagy ég!
Bence meg az Isten
borozgatnak bent a
cigarettafüstben.

Borozgassanak is,
mert az idő hitvány!
Bencénk előtt papír.
Az Öreg meg diktál.

De míg az Úristen
ragyogván ott ragyog,
két koccintás között
Benedek dalba fog.

Összeölelkőznek,
kart a karba fonnak,
a csúrdöngölőtől
csakúgy reng a padlat.

Gondolj a világgal,
uram: sokat ittál!
Dobrokol a Göncöl
paripája kint, vár.

A falon hirtelen
kristálypohár csattan.
Benyitok a házba
óvatosan, lassan.

– Mi történt, barátom?!
Eljött Nagycsütörtök?
– Gyere, édes komám,
vigyen el az ördög!

– Láttam, amit láttam:
nem ördöggel ittál!
De az sem kutya ám,
ki előtted itt áll.

Hamar azt a verset,
ide vele gyorsan!
(Először szellemi
szomjúságom oltsam!)

És cincáljuk Bence
avagy az Úr versét — — —
Sarkcsillag fordítja
virradatba esténk.

SZARKÓMA

Megkértem fiamat:
egyezne bele, hogy
jobb lábát levágják.

Jaj, piros pillanat
fakóra válása!
Vak borzongás jár át.

Mintha kértem volna:
taszítsa tengerbe
a dög Himaláját!

Álmomban fellegek
tonnái alatt ül,
morrog a magány rám;

jön a fiam: hóna
alatt arany mankó,
s elém dobja lábát.

AKI TEMETI FIÁT

Kínjaim ege istenért kiált,
szétjajdul a fájdalom bennem:
apa vagyok, ki temeti fiát,
só, sókristály izzik szememben.

Szemöldököm, te pusztai nagy sas,
emeld égre tekintetemet:
Isten! honnan a jogod, hogy zaklass?
Ütöttem rajtad én sebeket?!

Só, sókristály izzik szememben:
apa vagyok, ki temeti fiát,
szétjajdul a fájdalom bennem,
kínjaim ege istenért kiált.

Ütöttem rajtad én sebeket?!
Isten! honnan a jogod, hogy zaklass?
Emeld égre tekintetemet
szemöldököm, te pusztai nagy sas!

A MAGÁNY MARKÁBAN

Jaj valami nagy-nagy
halhatatlan bánat
markolja szívemet:
ringat, renget, rángat.

Kihallgatom néha,
ámulom szobádat:
magukban beszélnek,
motyognak a tárgyak.

Csöndnek csöndje ágyad,
csöndé már a széked,
asztalod is csöndé,
csöndé a fényképed.

Jaj, valami nagy-nagy,
halhatatlan bánat
sötétíti elmém,
hogyan halnék utánad.

FELESÉGEMHEZ

Gyász asszonya,
kedves,
áldott
fekete hölgy,
bánat-bántott,
szabad-e háborgatni,
mondd,
szent magányod?
Érte,
kiért a Zambézi
zokog,
ne úzd világgá
mosolyod,
a holtakat
ne ébresztgesd,
asszonyok
asszonya,
kedves!

Arany
kirakatokból,
nézd,

hazahozom
neked a fényt:
gyönyörítse
nagyra
kerek,
engem fürkésző
szemedet!

KEDVES!

Ne rettegj, ha foggal
fenyeget gonosz vád,
mert én átmosolygom
jókedvetemet hozzád!

És ne sápadj el, ha
rombol az irígység:
rétet rántok köréd,
sárgát, hogy virítsék!

Ám ha mégis rád ront
a ronda rágalom:
tudd, hogy fáj nekem is,
fáj nagyon, fáj nagyon.

SZEPTEMBER ELEJÉN

Csillagászati Ősz. Vasárnap.
Szelek tornáztatják a fákat.

Fel-felnyög egy jegenye: korhan.
Arcán rémület, vád, iszony van.

Lépdelek, ősz, öregem, árván
útjaidnak hosszúdad árnyán.

Ne göncölődj, hét csillag, értem!
Nem akarok meghalni még, nem.

Lüktet, minden sejtem sajog: szeress ma.
Keresztfa vagyok, eleven keresztfa.

SZEMEM TÁBORTÚZÉNÉL

Vagyok, aki vagyok.

Nagy két szemem
tábortűzénél
ragyog, aki ragyog.

De csak az lobogjon,
de csak az ragyogjon,
ha kinek énnélkülem is
ragyognia van ok!

Vagyok, aki vagyok.

Agyam dzsungelében
sejtelem,
köd,
titok.

Ám én a nagyfényű fagyban,
fönn,
a csillagos magasban is,
árvácskát nyitok.

Vagyok, aki vagyok.

Öreg,
magányos,
őszezüst ember,

kinek megmosta lábát
a Tenger,
kinek megmosta lábát
A TENGER.

HALKAN

Bocsánat,
ezer bocsánat,
de én megöregedtem.

Nem leszek ott a barrikádon,
ahol elvérzett annyi álmom,
lázás,
lá zadó ifjúságom.

Bocsánat,
ezer bocsánat:
a lélek ép,
a test sivár rom.

BAKTASS CSAK

Mit motyogsz,
öreg,
magadban?!

Zöld ág döfi át az eget,
nyit rajta nagy rózsá-sebet:

tavas van,
öreg,
tavas van!

Gyere,
fényesítsd az eget,
nézd,
a fák hogy bolondoznak,
a földről,
mit vakond mozgat:
emeld föl
a tekinteted!

Felejts el mindent,
ami bánt!

Tán
az utolsó kikelet
doppingolja már szívedet.

Baktass csak,
őreg,
baktass:

Nap iránt!

NEHOGY ITT HAGYJ!

Özv. Horváth Eleknéhez

Kis rédicsei örökmozgó asszony,
hogy ég kezéd alatt a munka,
lányod mellől könyörgöm hozzád,
nehogy itt hagyj,
nehogy itt hagyj te is
magunkra,
kis rédicsei örökmozgó asszony,
akit meggyönyörített
a munka,
a munka!

Házad fölött,
a téli ég alatt,
ha majd huszonegy holló suhog át,
sejted-e,
mondd,
véled-e hallani,
hogy mit is üzen
hitvesed,
unokád?

Kis rédicsei örökmozgó asszony,
lángol kezéd alatt a munka,
én,
a vejed,
esedezem hozzád,
nehogy itt hagyj,

nehogy itt hagyj te is
magunkra,
kis rédicsi örökmozgó asszony,
akinek megkérte kezét
a munka,
a munka!

FEKETE SZÓ

Szécsi Margit temetésén

Szakad a hó az urnádra,
Margitka,
szakad a hó,
fúj a szél is,
ez a seszínű bitang,
ez a magamutogató,
szakad a hó az urnádra,
Margitka,
szakad a hó.

Nagy László ölébe
temetünk,
ott a helyed,
oda való,
Nagy László ölébe
való vagy,
te fekete fény,
fekete szó.

Senki sem járt-kelt
a földön
kerekebb szemmel
nálad,
neked sugdosta
csütörtök
a szebbnél szebb
csodákat:

senki sem járt-kelt
a földön
kerekebb szemmel
nálad!

S íme,
szomszédod lett a
márvány,
a kurva márvány,
hallgatok érted,
Margitka,
egeket átkiáltván,
kihallgatom
a kerge kozmoszt,
s ahogy lassúdan
ébredezek,
elállják utamat
a fejfák:
könnyet,
havat és
himnuszt nyelek.

SZÉCSI MARGITHOZ

Nem illendő a búcsúszó,
de szólnom kell a sírodnál:
tetőtől talpig ében gyász
ragyogtat, renget és rongál.

Te fellelgebra füstasszony,
elillant árva, itthagytál,
hiányod gyötri csak szívem,
hiányod, Drága Margitkám!

De nem sírásra kértem szót,
mit Isten vár, mit Isten les.
Vagány voltál! Remek költő!
Sugárút vitt a szívedhez.

AKKOR

Ejtőzöm akkor én a föld alá
szétszigorodott arccal, holtan.
De mintha ég és föld is mondaná:
mindig leszek, mert mindig voltam.

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

Csillagközi csaló

Mit az éjszaka
szelídül,
mit az éjszaka
szelídül a szélben
mit az éjszaka
szelídül a szélben
mit az éjszaka
szelídül a szélben

szelídül a szélben
szelídül a szélben
szelídül a szélben
szelídül a szélben

Cellulose

Cellulose is a linear polymer of β -D-glucopyranose units linked by β -1,4-glycosidic bonds.

It is the most abundant natural polymer on Earth, accounting for about 33% of the dry weight of plant matter.

Cellulose is a polysaccharide, a long chain of sugar units.

It is a linear polymer, meaning it has a single continuous chain.

The repeating unit is β -D-glucopyranose, a six-membered ring structure.

The units are linked by β -1,4-glycosidic bonds, which are covalent bonds between the C1 of one glucose unit and the C4 of the next.

This linkage results in a straight, unbranched chain.

Cellulose is a crystalline polymer, meaning it has a regular, repeating structure.

The crystalline regions are held together by hydrogen bonds, which are intermolecular forces between the hydroxyl groups of adjacent chains.

These hydrogen bonds give cellulose its high tensile strength and rigidity.

Cellulose is a hydrophilic polymer, meaning it has a strong affinity for water.

The hydroxyl groups on the glucose units can form hydrogen bonds with water molecules.

This makes cellulose a good material for water transport in plants.

Cellulose is a biodegradable polymer, meaning it can be broken down by microorganisms.

Many bacteria and fungi have enzymes that can break down the β -1,4-glycosidic bonds.

This makes cellulose a valuable source of energy for many organisms.

Cellulose is a renewable polymer, meaning it can be produced from natural resources.

It is a major component of plant cell walls, which are made of cellulose and other polysaccharides.

Cellulose is a natural polymer, meaning it is found in nature.

It is a linear polymer, meaning it has a single continuous chain.

The repeating unit is β -D-glucopyranose, a six-membered ring structure.

The units are linked by β -1,4-glycosidic bonds, which are covalent bonds between the C1 of one glucose unit and the C4 of the next.

This linkage results in a straight, unbranched chain.

ISTEN!

Már azt hittem,
legyűrtelek,
már azt hittem,
térdek a torkodon,
már azt hittem
végzek veled,
már azt hittem
szívedet rombolom,

amikor lelked,
a láthatatlan,
föltámadt újra:
száz alakban!

AD NOTAM: BALASSI BÁLINT

Csillagok, virágok, kikeleti lányok,
    áprilisi fényes szél,
hogy tündököl minden, suhog, csattog ingem,
    Isten, engem éltesseél,
éltesz nyolcvan évig, hadd legyek vitéz itt:
    a szellemi végeknél!

SZÁRNYAS OLTÁR

Arthur Rimbaudnak

1.

Éjjel a szél ha dögszagot lódt,
ebek tudják csak elsiratni úgy
az ember összes magánhangzóit,
mint e fölkaravánozott fiú,

ki most a Tenger színe előtt áll.
Lelkére már a moraj se gyógyír,
csak áll a parton, pokolból jövet
áztatja lábát Arthur. S Rimbaud sír.

Mert nincs többé Párizs, ha a kommün
lelőtt Albatrosz az Egyenlítőn.
Történelem sincs! Csak igazolt bűn.

És bőgne a tevék. Árusivatag. Csend.
Mint egy arany százfrankos, a vízből
ellenállhatatlan, óriási Nap kel.

2.

És pereg, pereg a száraz tenger,
hajói kilenc hullámos állat,
pillád is hamis gyöngyöket ejt el:
kiköpött kalózkapitány vagy!

Pereg és pereg a száraz tenger,
fordulnak óráid zokogóra,
mert könnyűnek mutat minden percben
a sivatag, e nagy homokóra.

Málháidon ha babrál a hajcsár,
gyilok villantja fényét a frontra.
Sírkövesednek az arabok már:

recontra, Monsieur Rimbaud, recontra!
Íme: van itt egy világ!! Hát add el!!!
Mindened lesz majd, csak igazad nem.

3

Hallod-e zúgni a nyílhegy Á
zivatarát az Ú völgyében?

Angyali kancát az É elé,
s hajrá, e néhai faekével
birizgáld, vénítsd meg, zokogtasd
az érzékeny öblök kis ó-ját!

Eleget éltünk ahhoz, hogy oktass,
tudjuk, amit egy hadihajó lát.

Taszítsd a tenger tornyait szét,
Istenét kutasd, meredek Í-jét,
s ha térde tündökletere fölvelt:
Ü-sd az Ó-ért! vagy csillagára:

verj a holdbéli lány farára,
s kerüld meg hetvenhétszer a Földet.

URAMISTEN

Mit megértem én már,
uramisten,
mit megértem!

Már csak az hiányzik,
hogy az eget szakítsd rám.

Igaz,
attól se félek én,
mióta
látomásoktól gyötörten élek.

Emlékszel-e még rá,
uramisten,
emlékszel-e?

Fölcsúzliztam hozzád
utolsó szem cukorkám,
s fületem is befogtam,
nehogy halljam a koppanást.

De hol van azóta csúzlím,
fütytös kedvem?

Hol vagy azóta te is,
uramisten,
hol vagy?

És hol a hajdani süvölvény,
aki megtagadott?!

MI TÖRTÉNT?

Mi történt veled,
mondd,
mi történt,
hogy mindenről lemondtál
önként,
s mint egykedvű pálma
a szélben:
legyintgetsz csak
úton-útfélen?

Mi történt veled,
jaj,
mi történt,
hogy a halálhoz szegődtél
önként,
s vagy remetéje
a hallgatásnak,
kit az Isten is
megaláz csak!

Hova tűnt
hímpora hitednek?
A hited,
a hited hova lett?!
Oly árva maradtál
nélküle,
mint halott mellén
az amulett.

BETEG VAGYOK

Félve búcsúztatom el a Napot.
Az égbolt szinte félrebillen.
Térdelhetnék is, volna rá nagy ok,
de nincs Isten, jaj nincsen Isten.

Dől belőlem a csönd, úgy hallgatok.
Helyettem eb rí, ló nyerít fel.
Sajog minden idegsejtem, sajog.
Megáldozom egy Mellerillel.

NINCS ÚJ A NAP ALATT

Unatkozik a Hold, ásít.
Állok alatta egymagam.
Énem, a jobbik, a másik,
az elmúlással vitázik:
ő immáron sallangtalan.

Ám engemet Isten árnít!
Szökik előlem, fél, vacog.
Várjak a feltámadásig?!
Sem egyházi, se világi
dogmák bolondja nem vagyok.

FOHÁSZ

Istenek istene,
mit nem adnék érte,
ha léteznél,
ha volnál:
térdedre ültetnél,
fölibém hajolnál –
istenem,
istenem,
de boldog is volnék,
ha lennél,
ha volnál!

De nem vagy.

Szökik arcomról a mosoly,
hervad,
háta fordít
hitem is:
cserbenhagy.

Didergek hiányod hidegében.

Pillámon a könnycsepp
megfagy.

EZÜSTVILÁG

Csupa dér, csupa zúzmara minden:
beleillek a tájba nagyon.
Ölöd, irtod a gyermekem, Isten:
te gonosz, te bitang, te barom!
Beleillek a tájba nagyon.

NAGY KÉK SZEMEIDET
ÖRÖKRE LEHÚNYTAD

Nagy kék szemeidet örökre lehúnyta:
halott az én drága kicsi fiam, halott.
Engemet már, hidd el, a halál is úntat.
Élek, amíg élek. Ha kell, hát meghalok.

Eleddig én apám sírkeresztje voltam,
veled most jövőmet temetem el végleg.
Kell az Istennek egy ember, aki árván,
őszén, kiraboltan: a Napba néz érted.

NAPÁLDOZAT

Arany felhők koszorúzzák
a Napot,
repülőgép húzkod ezüst
szalagot.

Dereng, ami múlik, rejtett
fénye van.
Fiam halott. Ha van Isten:
véle van.

FAGGATOM FIAMAT

Letérdelek egy tőzikéhez,
kis fehér kelyhe mikrofon:
faggatom fiamat, miként Ő
faggatott engem egykoron.

„Nincs isten, sem ördög, sem angyal,
csak bűz van és tízezer féreg.
Vénséges vartyogó varangy ül
a szívemen. És pislog. És les.”

1989

Jött rám ez a rút esztendő,
hozott bánatot, keservet.
Szent Sebestyén teste sem volt
barbár nyíllal átalvertebb –
jött rám ez a rút esztendő,
falnál fehérebbre festett.

Meg-megálltam séta közben,
néztem magam elé hosszan,
mormoltam a szót, mint imát,
azt hihették, megbomoltam,
honnan is tudhatták volna:
hallgat engem fiam holtan!

Jött rám ez a rút esztendő,
és itthagytam kiraboltan –
Jóskám, vágd az Úr szemébe:
én egy költő fia voltam,
ki nem trónusod cselédje,
de testvér a csillagokkal!

ÉN ÉDES DERENGŐM

Mit tehetek érted
sebtiben, rögtön,
mit tehetnék érted,
hogyan élj örökkön?

Érted, kinek a föld
cella már, börtön,
mit tehetnék, mondd, mit,
hogyan élj örökkön?

Én nem élek ostyán,
keneten, misén:
de föltámasztalak!
Hogyan? Tudomisen.

Élj örökké, fiam,
én édes derengőm,
kit a fekete csönd
fényre nem ereszt föl!

Mit tehetnék érted,
hisz a harsonahang
se távol, se közel,
csak harang bong, harang!

Mennyit, mennyit, mennyit,
mennyit tűnődtem én,
amíg rádöbbsentem,
hogy Isten költemény!

Ő a legelső vers,
ő az első dallam:
félelmek fókusza
a növekvő agyban.

Mit tehetnék érted,
mit is tehetek én?
Vacogtat a bánat,
remegtet a remény.

Hiányod fagyától
a bazalt reped meg!
Végzem fényes munkám:
betűkbe temetlek.

NÉGYSOROS

Engem nem istenget a pápa.
Kinövöm lassan férfikorom.
Hetvenhét tengernek vagyok a barátja.
Nóm van. Borom van. És mosolyom.

CSILLAGKÖZI CSALÓ

Kimutattad fogad fehérét,
te csillagközi csaló,
vérét vetted fiamnak, vérét,
sajogtatja sebem a hó,
kimutattad fogad fehérét,
te csillagközi csaló!

Hogy gyűlöllek, ó hogy utállak,
megfertőzi szájam a szó,
szétjárványul a dal utánad,
ettől leszel mindenható,
hogy gyűlöllek, ó hogy utállak,
te, te csillagközi csaló!

Istenostrom

1210/1211

MAJD SZÁMOLUNK

Nem törtél meg, nagy Isten!
Tőled meg nem törettem!
A játszma látszólag tiéd,
ám vívjuk rendületlen.

Majd számon kérem tőled
én: apámat, fiamat!
Szívem jegén rőt rianás
jajdul végig: rianat.

Te otromba, bumburnyák Isten!
Te, a kozmosz böhöm-nagy ökre!
Halálom után majd számolunk!
Hiszen te élsz, élsz mindörökre.

TAVASZI ÁHÍTAT

Uram,
én téged
nem imádlak.

Nem fohászkodom
este hozzád,

a házam többé
nem a házad:
fordítsd el tőlem
ostyás orcád!

Én ha térdelek,
csak ibolyához.

Ha hódolok,
hát a Tavasznak.
Ha kiátkoz a pápa,
kiátkoz.

Fő,
hogy a nyárfák
újra havaznak!

ADIEU BANDI

Földhöz vágta Bandi a Bibliát,
csakúgy nyekkent!
Mert únta már a földi hitvitát
a mennyekkel.

Belátta végül is, belátta ő:
Isten balján
ragyoghat egy berberhamita nő
vagy egy talján.

Utolsók-e az Utolsó hajók?
Örök naszád
kürtje bűg a ködben, kutatja, hogy
hol a hazád.

EGY SÜKET ÉS VAK ISTEN PANASZFALÁRA

Láttuk uram, remegtük
pupillád fényrobbanását,
féltünk, úgy hadonásztál
fényszóró két karoddal;

és hallottuk, uram,
fütyülsz a fájdalomra:
bombákkal hamisan!
Te, Az Abszolút Hallás.

És volt képed, uram,
állni a hulla Holdra,
s volt bőr is arcodon,

hogy süketen, vakon
egy világot vezényelj!
Köpvén a csillagokra.

LEVÉL ISTENHEZ

Drága Senkim!

Végtére is ki vagy te?
Végtére is ki vagy te, mondd?!
Agyunk csillagi sejtelve?
Vagy mennyei bolond?
kihez hiába sírunk,
zokogunk,
mert nem tudja:
mi a gond!

Mutasd,
mutasd meg hát,
mutasd meg hát magad,
te,
kit immár a félvilág
tagad,
tagad,
tagad!

És tagadlak én is,
Drága Senkim,
látod,
tagadom ostoba,
hülye túlvilágod,
tagadván tagadom,
amint látva látod.

Megmondanád, hogyan,
hogyan is volt szíved
egy karonülőnek
sorsát gyászba vonni?

Megmondanád?!

Mondd csak!

Már nem tudok zokogni.

És van-e sejtelked
arról, hogy mit érez
a vágyvert menyecske,
ki öltözik gyászba,
talpig mint a holló,
s a denevér este?

S ha sújt tekintete,
az cikkanat fecske.

Nincs neked sejtelked
arról, mit gondol a
fekete menyecske.

S miért nem kaptad el
selyem cukorkámat?!

Röpült, vidult feléd
a fellegek alá
egy cifra vasárnap,
napján ama józan,
fényes csalódásnak.

Hallottam én hallván:
szomorú cukorkám
földre miként esett,
bánatában szegény
be is szakajtott egy
laskás töklevelet.

És akkorát koppant,
nagyobbat annál is,
amekkorát szívem,
a gyerekszív dobbant.

MI LENNE, HA?

Hajnalodik.

Tízezer tőr,
talán az Istené,
hasogatja fölöttem
a kondor egek vásznát.

Mi lenne,
mondd,
mi lenne,

ha most az egek urát
csakúgy lakomáznád?

Gyere,
öreg harcos,
üljünk ide a Hold alá,
hatalmasítsuk a hajnal csöndjét,
mielőtt sátrát bontaná.

Tudod-e,
vén róka,
te csillagközi csibész,
megszeppent lelkek
tejútonállója,
gengszter,
kurafi,
vigéc,

tudod-e,
ki ül itt melletted,
tudod-e,
ki az,
ki csepül:

egy ember,
egy esendő ember,
akinek szemébe
sarki fény remekül,
s nem fut előled többé,
nem fél,
nem menekül,

hanem szemedbe
vágja a világot
büszkén,
szemtelenül,

mert eloroztad az ifjúságát,
felét te,
felét a politikusok - - -

Virrasztok veled itt,
kék borzongás jár át,
mert óriás Nap kel,
s zuhog a fény, zuhog:

gyűlölöm,
Isten,
gyűlölöm

személyi kultuszod!

T
E
ÉGRE-TÁRT-KARÚ
H
A
T
A
L
M
A
S
I S
T E N

Utolsó tantuszommal,
a teleholddal hívom föl a figyelmed
úgy dől belőlem a dögszag,
mint egy fölakasztott kutyából.

ÉRTELMEZŐ HALÁLOM

Megszégyenítesz,
megalázol,
júliusi hőben is
fázom.
göndör perceim
farkasa vagy te:
halálom,
egyetlen halálom.

Remek terveim
gyilkolója,
szöcske pillanatomnak
gólya:
te vagy,
te vagy az iszonyú Isten
feketén fekete lobogója.

Ne szégyeníts meg,
ne alázz meg,
szépen
az elmúlástól
válts meg,
tündér energiám is tiéd:
csak tollamat áldd meg!

Áldj meg,
értelmező halálom,
legyen mentes
tőled az álmom,
ne remegjek majd,
ne könyörögjek,
ha utolsó órát várom.

AMA NAPON

Nem lesz semmi ama napon,
semmi különös.
Rohadok a ravatalon.
Büdös lesz. Büdös.

Fekszem vigyázzban előtted:
Szervetlen Anyag!
Trágyázni fogom a Földet.
Fölém fű fakad.

Nem lesz semmi ama napon,
semmi különös.
Hatalom lesz a hatalom,
s a nép: alpörös.

Száll a kozmikus körhinta,
száll velem, pörög.
Vár a mindenség már vissza.
Rögöt rám, rögöt.

Ma még verseim vigyázzák
hétfőim hitét.
Százezer csillag-öklével
fenyeget az ég.

ÖKÖLBE SZORÍTOTT KÉZZEL

Ökölbe szorított kézzel alszom,
de, kedves, rád én nem haragszom:
ökölbe szorított kézzel alszom.

Tündöklík, rezeg, ráng roskadozva
idegrendszerünk mimózábokra:
tündöklík, rezeg, ráng roskadozva.

Így élünk. Tetőtől talpig fényben.
Sem isten, sem ember előtt térden!
Így élünk. Tetőtől talpig fényben.

VÉLEM CSAK AZ IDŐT

Kántor Péternek

És szólott hozzám akkoron az angyal,
suhogott rajta sárga tűz-selyem:
pusztulhatatlan vagy te, halhatatlan,
ezt üzeni néked az istenem.

Kevély angyal, mondd meg az istenednek:
az agg idő alkalmazottja, én,
nem kérek tőle mást, csak azt az egyet,
fogócskázzon fürtjeim közt a fény.

Öreg vagyok, immár kikezd a rozsda.
Szemem homály, vélem csak az időt,
ki a múlás ösvényét kitaposta,

s delejezi a rajta lépdelőt.
Előtte reng a csillagközi rosta,
s ő rostál, rostál minden mérhetőt.

NAGY LÁSZLÓ ÜZENETE

Mert esendők vagyunk mi, emberek.
Siratnivaló még a gyilkos is,
ki álomi anyja ölében szendereg,
s havon siklatja őket a kocsis:
siratnivaló még a gyilkos is.

Mert esendők vagyunk mi, emberek.
Ha volna Isten, ha volna szegény,
lenne, ki háborogna bűneink felett,
és megbocsátaná e költeményt:
ha volna Isten, ha volna szegény.

De csak mi vagyunk: egyes-egyedül.
Csillagi csöndben csattan el a csók,
de a pofon is, mi lelkünkre feketül.
Vadak vagyunk, gyönyörű lázadók!
Csillagi csöndben csattan el a csók.

FÉNY A BILINCSEN

Pilinszky Jánosnak

Isten?
Azt mondod:
Isten?!

Mondd csak!

Ő az én
egyetlen
Nincsem.

De nézz
e paradicsomi pogány párra,
ha félsz!

Oly igen árva.

Se istene már,
se csillagi társa.

Csak látomása van,
látomása.

Isten:
első és utolsó metaforánk!

Hidd
vagy ne hidd el.

Holt hadak útkeresztjén az időt,
ha látni vélem,
őt látom,
őt:

ki fény a bilincsen.

TITKOK TITKA

Pironkodik
a hét pecsét nagyárván,
feltörve mind,
angyalszánytollak itt-ott,
béget az Úr,
jobbján birkáll a Bárány:
bámulgatják a nagy semmit,
a titkot.

Én teremtettem Őket,
én,
a költő:
ne a mamutölőt imádjátok,
mint istent,
s most,
hogy elmúlt millió emberöltő,
legyen a titkok titka végre
ismert:

mert nincs az ember szellemén túl
semmi,
semmi sincs az ember szellemén túl!
A kerge kozmosz köreit kerengi,
mágneses viharja tombol és dúl.

A VARJAK NEM FELEJTENEK

Varjak a városban,
megannyi fekete rongy,
hollók,
a dögvész madarai,
ránk szabadította őket a tél,
ránk uszította őket az éhség,
feketéll tőlük az utca,
bakacsinba vontak a terek,
megszállták a kukákat,
szórják,
cincálják a szemetet,
a szemetet,
keresik a húst,
a lódögöt,
de ma még nincs hulla,
ma még csak a KÖZÖNY
csúfítja városom,
hát csalódottan húz
északnak a csapat,
csőrükön szürke csönd ül,
vissza-visszanéznak,
zargatja őket az emlék,
hogy hátha eldördül,
hátha eldördül...

ELJÖVEND

Majd eljövend országotok,
sietteti már az Isten,
meginterjúvol engem is:
„Hogy-hogy itt kuksolsz a sitten?!”

Ejnye, ejnye, Jóisten úr,
hisz tudja jól, tagadom önt,
és az egész pereputtyát — — —
Oppardon, melyik fülem csöng?’

Nem, nem a bal, nem is a jobb,
hanem a harmadik, uram,
amivel úrbe fülelek
kfváncsian, szomorúan.

Bizony mondom, a harmadik,
a harmadik fülem csönög:
hívtalak, nem jelentkeztél,
ezért nyúvöm itt börtönöd!

Körmeim alatt a vérfolt
érted virít, pironkodik.
Fölöttem a nagy pecsét Hold
megbélyegezi sorsom itt.

Majd eljövend országotok,
hetvenhét harsonás bomol,
tűvé teszitek hazám, de
én már alulról szagolom...

IMA

romhalmaz

romhalmaz

romhalmaz

irgalmazz

irgalmazz

irgalmazz

rajtunk a

fekete

mámorú

háború

háború

háború

irgalmazz

irgalmazz

irgalmazz

romhalmaz

romhalmaz

romhalmaz

ISZONYÚ LESZ

Ó, nemcsak én,
jaj, nemcsak én,
elmúlik egyszer minden,
megfeketedik majd a fény,
haldoklik tó és tenger,
homokba fulladnak folyók,
partjukon gyászfák zörögnek:
íme, a világ, világod!
Öröknek hitted, öröknek.

Iszonyú lesz a bosszú itt,
a bosszú iszonyú lesz itt,
mert nem kell a Földnek az élet,
nem kell,
nem kell
és nem kell,
megúnt bennünket a bolygó,
csillagi parancsra sújt,
ver,
hiszen millió éve nem volt,
nem volt egyetlen perc sem,
amit ne vont volna gyászba:
kőbalta, lándzsa, fegyver!
Iszonyú lesz a bosszú itt,
mert a Földnek:
az élet nem kell.

Kapkodhatsz akkor, szép fajom,
rakétád a hőben rád ég,
összekunkorodik az út,
a Hold pirosra vált épp,

nem enged el: megöl a Föld,
fekete bölcsőben ringat,
a mostoha úrból sem int
egyetlen árva csillag:

tankjainkhoz törpítetted
gyönyörű álmainkat.

MERT

kinyílnak a mézőntő virágok,
visítva majmok rugóznak spirál-fán,
bársony dívány a domb, s felbőg hiányod
a paradicsomi párzásból, Ádám!

Cetlik és fecnik

CHRYSTIE

HOZZÁSZÓLÁS

Én most csak annyit mondanék:
borong, mereng, szorong a nép.

Mert ránk szabadítják, édes párom,
a földi árut csillagi áron!

Miért nem az országrontók
fizetik vissza a kontót?!

Tönkretenni a hazát: érdem?
És hová tűntek észrevétlen?

Villájukban sunyítanak.
Be ne süss hozzájuk, te Nap!

MUTASSATOK EGY CSILLAGOT

Mutassatok egy csillagot,
egy remete planétát fákkal,
s mindent örökre itt hagyok,
no persze, ha kinő a szárnyam!

Átrepülve majd hazátok fölé,
szikratávírón díszsürgönyözök:
ÚGY VÁGOM ISTEN KARÁMJA ELÉ
A BOLYGÓTOKAT, MINT MARHATÖKÖT.

ÓMEN

Azért,
mert ennek az országnak
Hortobágya van:

nem kell
föltétlenül
ökörködni!

POLITIKUSOK

Hogy mit is csinálnak
a politikusok?

Így válaszolt a vén,
a sokat tapasztalt:

– Hát mit csinálhatnának mást,
mondjátok,
mit is?!:

NÉGYSZÖGESÍTIK
A KEREKASZTALT.

SZÍVÉLYES AJÁNLÁS

Ezt!
Minden kormánynak:
ezt ni!!

(Hogy legyen min nevetni,
hogy legyen min nevetni.)

Én nem ugrom ki az ablakon,
nem nyitok magamra gázcsapot,
kötélen sem himbálózom
világra-nyelvet-öltve:

eljön úgyis a gyönyörű utód,
hogy helyemet betöltse.

Ezt!
A kormányok kormányának is:
ezt ni!!

Tollam által dícséretükre
nem íratik fecni,
de cetli sem,
cetli.

Ezt ni!
Ezt!!
Ezt ni!!!

CSALÁDFA

Tombol a mamut. Verme dühöng, duhog.
Partján vakogat, vigyorog őszám.
Dehát neki is anyja, apja volt!
Hatalmas ég, hát hol is kezdődöm?!

Szürkül, virrad, homályt rombol a Nap.
Félve sompolygok a tükör elé.
Látom őket és látom magamat:
csüngök egy ágról fejfelé.

Ó, DRÁGA DÉLELŐTT!

Ó, drága délelőtt, de régen láttalak!
Nem évődöm veled, dehogyis bántalak,
csak hát ami igaz, az igaz: valóban
rég nem találkoztam déli harangszóval.

Ekkor tájt még alélt vagyok, szinte fél-
holt,
de ha a marcipán kakas kukorékol,
oly gyorsan pattanok én ki amaz ágyból,
mint akit puskából lőttek ki, puskából.

RÍMHELYZETBEN

Ablak előtt platán.
Asztalomon Platón.
Merengek a Plútón.

*Szigligeti alkotóház,
3-as szoba.
1989. október 13.*

SZELLEMI HASMENÉS

Mondja,
mondja,
mondja csak
mondja,
mert magába szívott
mindent,
akár a spongya,
és most ontja,
ontja,
egyre csak
ontja magából,
hogy aszongya,
aszongya...
s mondja,
mondja csak
mondja!

EGY KÉPESLAPRA

Nézd,
micsoda szép
képeslap!

Fiedlemétől
kaptam,
kaptad.

Vállad mögé
ámulom hát
a csuromfény
Niagarát,
hol örökké
cseng a vízcsepp,
és minden csepp
a te kincsed.

RAJTAKAPVA

Szeméremdombod bozótosában
nyakon csíptek egy ürgét a cigányok.
No gyere, fussunk, fürge Linácska,
mert pofozkodni velük nem kívánok!

AGYÓ

Most,
hogy a szerelem sátrát
összedúltam,
köpőcsésze pinácskák
odvába sercintek,
agyó,
ti zokogtató gyönyörök,
percek,
agyó,
ti holdnagy valagok,
seggek,
hágató ingerek,
meredek
estek,
takarodjatok
innen a francba:
mit ingereltek!

MÁRTIKON

Te kékharisnya vagy,
én meg selyembéli
tricolorral tüntetek itt:
érti, aki érti,
érti, aki érti!

Te csak akkor voltál
félig halhatatlan,
mikor vágyam piramisát
púpozta a paplan,
púpozta a paplan.

Huszedik hónapja
lőtávolban élünk,
a vak Isten a tanúm rá,
hogy mi nagyon félünk,
hogy mi nagyon félünk.

Te kékharisnya vagy,
én meg selyembéli
tricolorral tüntetek itt:
értse, aki érti,
értse, aki érti!

MÁRTA!

Nem tudlak elfeledni!
Nincs rád sem ír, se balzsam.
Hüvelyfertőzés gyötri
kedvencedet: a farkam.

MINARET

Ez ám a meredély!
Sem ága, se göcse.
Vajh, kinek mered ily
fennen föl a pöcse?!

KÉKHARISNYA

Bárisnya, gyönyörű bárisnya,
magácska hupikék-harisnya?!

Mint látom, nem zoknit stoppol itt.
Kegyed a külügynek dolgozik!?

UTCÁN

Hová ilyen sebbel-lobbal?!
Minden utcán hangyaboly van.

Asszonyom, Ön miért szalad?
Nincs a boltokon még lakat!

A csarnokban csuka, csirke,
kolbász, hús várja s csiperke.

Uram, Ön merő verejték!
Majdnem feldönt. Menjek arrébb?!?

Hát te, öcsike, hová futsz?!
Meglásd, kerekek alá jutsz!

Az ég fényes példát mutat:
rajta átbandukol a Nap.

DURUZSOLOM A FÜLEDBE

Kerekedik szépen
ötvenedik évem,
gurulhatunk a semmibe
édes feleségem!

Hiába könnyörgök,
int Lucifer s dörmög:
micsoda lapocka, háj, fül,
pocak, far és körmök!

Mert pokolra szállunk,
Istened úgy döntött.
Tulipiros tepertőt süt
belőlünk az ördög.

Hát csak arra vigyázz,
mielőtt oszolnál,
úgy tedd le a valagadat,
hogy oda ne kozmálj!

S én majd duruzsolom
a füledbe halkan:
ugye, kedves, milyen forró,
helyre kicsi katlan?!

VEDELEM A VELTELÍNIT

Vedelem a Veltelínit,
ne szólj rám, Te Örök Asszony,
azért költő, ha ki költő,
hogy vedeljen, hogy virrasszon!

Cigarettám Ábel-füstje
jegenyésül Isten felé:
áldott az Úr, pláne ha van,
térden csúszok színe elé.

Ám addig én meg nem halok,
amíg ama rút pokolban
nem nyittat kocsmát az ördög.
Mert hol kocsmá van, ott bor van!

Bánom is én, hogy Lucifer
milyen ádáz bűnről szaval!
Fővel bukok a katlanba.
Lelkemig leiszom magam!

SZINTE SZISSZENT

Hű, de nagy gólt rúgott Isten,
csakúgy reng a csillagháló!
Bevágódott, szinte szisszent,
az újhold a kapufáról.

Soha még ilyen remek gólt!!!
De nem!! Nem érvényes! Les volt.

TARTALOM

TARLÓK FAKÍRJA

Korai kikelet	7
Keserű fűszál	8
Tarlók fakírja	10
A zizegés kazlában	12
Szamárcsillag	13
És zöld, és zöld, és zöld	15
Megöltek valakit	17
Az alkony csarnokában	18
A hajnal rigói	19
Végre!	20
Ellenedre is	21
Első könyvem fogadtatása	23

MORROG A MAGÁNY RÁM

Mire a nyár muzsikája elhal	27
Éjfél	28
Szonett helyett	29
Ragyogjon a bordal	30
A zöldveltelíni	31
Szarkóma	34
Aki temeti fiát	35
A magány markában	36
Feleségemhez	37
Kedves!	39
Szeptember elején	40

Szemem tábortűzénél	41
Halkan	43
Baktass csak	44
Nehogy itt hagyj!	46
Fekete szó	48
Szécsi Margithoz	50
Akkor	51

CSILLAGKÖZI CSALÓ

Isten!	55
Ad notam: Balassi Bálint	56
Származás oltár	57
Uramisten	59
Mi történt?	61
Beteg vagyok	62
Nincs új a Nap alatt	63
Fohász	64
Ezüstvilág	65
Nagy kék szemeidet örökre lehúnyta	66
Napáldozat	67
Faggatom fiamat	68
1989	69
Én édes derengőm	70
Négysoros	72
Csillagközi csaló	73

ISTENOSTROM

Majd számolunk	77
Tavaszi áhítat	78
Adieu Bandi	79

Egy süket és vak isten panaszfalára	80
Levél Istenhez	81
Mi lenne, ha?	84
Te égre-tárt-karú	86
Értelmező halálom	87
Ama napon	89
Ökölbe szorított kézzel	90
Vélem csak az időt	91
Nagy László üzenete	92
Fény a bilincsen	93
Titkok titka	95
A varjak nem felejtnek	96
Eljövend	97
Ima	99
Iszonyú lesz	100
Mert	102

CETLIK ÉS FECNIK

Hozzászólás	105
Mutassatok egy csillagot	106
Ómen	107
Politikusok	108
Szívélyes ajánlás	109
Családfa	110
Ó, drága délelőtt!	111
Rímhelyzetben	112
Szellemi hasmenés	113
Egy képeslapra	114
Rajtakapva	115
Agyó	116
Mártikon	117

8236/94

Márta!	118
Minaret	119
Kékharsnya	120
Utcán	121
Duruzsolom a füledbe	122
Vedelem a veltelínit	123
Szinte szisszent	124

Aki jól ismeri - szeretetre ismeri - Utassy József expresszív, lendületes, a tehetség elemi erejéről tanúskodó verseit, azt most meglepheti, mi minden hozható fölszínre a költészet szenvedély-energiájával.

Az életanyag a legjobbaknál soha nem magától értődően rálik egyúttal lírai materiává. Benne van e kötetben ennek fölismerése is. Az Istennel való pörölés így és ezért rálik közönséges reszekedéssé vagy éppen ellenkezőleg, megrázó rádbeszéddé. Szemredéseit a tragikus alkatú, szenvedélyes ember soha nem is tudta, nem is fogja „magasabb szempontból” érdektelennek, elenyészőnek tartani. Inkább az Istent rántja le az egekből, tanulja ő meg az ember sorát aztán lehet ítélni? Különös módon - vagy talán nagyon is logikusan - ezek az Istent létében megkérdőjelező emberi szenvedélyek mindig, vagy hát majdnem mindig a hittel vert emberre vallanak.

ISBN 963 14 1975 4

9 789631 419757

Ucrassij • Józsóf: Péniy a bilimcsen